

ကျောင်းအပ်တဲ့အခါတိုင်းမှာ အမေတွေက
ဆရာ ဆရာမတွေကို ပြောလေ့ရှိပါတယ်
'ဆရာမကို အပ်ပါတယ်နော်၊ မလိမ္မာတာရှိရင်
ဆုံးမပါ'လို့။ ကျွန်မတော့ အဲဒီအဆင့်ကို
ကျော်ပြီး ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်။
'ကလေးတွေကို အစိုးရကို အပ်ပါတယ်
အနာဂတ်သားကောင်းတွေ မှန်မှန်ကန်ကန်
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ပျိုးထောင်ပေးပါ။
အမြင်မတော်တာကိုလည်း ပြုပြင်ပါ'လို့

ကျောင်းဖွင့်ချိန်

ကျောင်းတွေ ဖွင့်ပါပြီ။ လမ်းသွားတဲ့အခါ အဖြူ အစိမ်းဝတ် ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားတွေ ဆရာ ဆရာမတွေကို မြင်ရတာလောက် စိတ်ကြည်နူးရ
တာ မရှိပါ။ နံနက်စောစော ကျောင်းရှိရာ လမ်းတွေမှာ ကျောင်းသူ

ကျောင်းသားတွေ ပြည့်လွှမ်းနေပါတယ်။ ကျောင်းသူလေးတွေက စည်းကမ်းအရ ဆံပင်ကို နှစ်ဖက်ခွဲစည်းလို့ ဖဲကြိုး အစိမ်းရောင်လေးတွေ တပ်တဲ့သူကတပ်လို့၊ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကျား လိမ်းတဲ့ သူကလိမ်းလို့။ ကျက်သရေ ရှိလှပါတယ်။ အမေတွေခမျာလည်း အားကြိုးမာန်တက် သားသမီးအရေး လှုပ်ရှားကြရတာပါပဲ။ ကျောင်းကားနဲ့ လိုက်လာသူက လာ၊ ကိုယ်တိုင် ကားမောင်း ပို့သူကပို့၊ တစ်ဦးချင်း တစ်မိသားစုချင်းကို ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ မိသားစုအရေး သားရေး သမီးရေး ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်နေကြတယ်ပေါ့။ အဲဒီထက် အကျယ်ချဲ့မြင်ကြည့်မယ် ဆိုရင်တော့ အနာဂတ် မြန်မာပြည်ရဲ့ မျိုးစေ့တွေကို စိုက်ပျိုးနေကြတာပါ။

ကျောင်းသူ ကျောင်းသားရှိတဲ့အိမ်

ဒီနှစ်မှာ အလယ်တန်းအဆင့် ပညာသင်ကြားရေးကိုပါ အခမဲ့ သင်ခွင့် ပေးလိုက်တာမို့ ကျောင်းအပ်စဉ်ကတည်းက စိတ်ချမ်းသာကြရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း အထူးသဖြင့် မြို့ပေါ်မှာနေတဲ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက်ရဲ့ စရိတ်က အစိုးရ ကျောင်းအပ်စရိတ် တစ်ခုနဲ့တင် ပြီးသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ခေတ်သူ့အခါအရ အများတက်တော့ ကိုယ့်အိမ်က ကလေးလည်း မတက်မဖြစ် တက်ချင်သေးတဲ့ ထပ်ဆောင်း စာသင်ပိုင်းတွေရဲ့ စရိတ်၊ တစ်ခါ အိမ်မှာ စာကူကျက်ပေးတဲ့ အကူ စာသင်စရိတ်တွေရယ်လို့ ရှိနေပါသေးတယ်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရှိတဲ့ အိမ်ရဲ့စရိတ်မှာ အနည်းဆုံးတော့ ၁ သိန်းကျော် ၂ သိန်းဝန်းကျင် ထပ်ပြီး ပေါင်းကြရမှာပါ။ ဒါ ဘာဆန်းသလဲ မိဘဝတ္တရားပဲလို့ ပြောလို့လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း တိုင်းပြည် အလိုက် ခြုံကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ မိဘတွေမှာ ငွေပိုကုန်လေ ငွေရှာရလေ၊ ငွေရှာရလေ ကိုယ်ပိုင်ချိန်နည်းပါးလေ၊ ကိုယ်ပိုင်ချိန် နည်းလေ သားသမီးနဲ့ ထိတွေ့ချိန်နည်းလေ၊ သားသမီးနဲ့ ထိတွေ့ချိန်နည်းလေ ကိုယ့်သားသမီး

အကြောင်း ကိုယ် မသိနိုင်လေ ဖြစ်နေကြရမှာပါ။ သားသမီးကို ဆုံးမသွန်သင်ရမယ့် အချိန်နည်းတော့ စာပြီးရင်းစာသာ ဖြစ်နေတာက ကောင်းသေးတယ်လို့ ကျောင်းချိန် ပြင်ပ စာသင်တာကို အားပေးဖြစ်ပြီး အဲဒီစရိတ်တွေအတွက် တစ်ခါ ငွေရှာဖို့ အချိန်တွေ ပိုပေးရင်း ဂျာအေး သူ့ အမေ ရိုက်နေကြရတော့တာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ အနာဂတ် သားသမီးလေးတွေရဲ့ အမူအကျင့် အပြောအဆိုလေးတွေက မိဘက ဖြစ်စေချင်တဲ့ ပုံစံဝင်ဖို့ ခဲယဉ်းသွားပြီး သူတို့သဘော သူတို့ဘာသာ မှန်ကန်တယ် ကောင်းမွန်တယ် လို့ထင်တဲ့ အမူအကျင့် အပြောအဆိုလေးတွေ ဖြစ်လာပါတယ်။

အစိုးရကို အပ်ပါတယ်

ကျောင်းအပ်တဲ့အခါတိုင်းမှာ အမေတွေက ဆရာ ဆရာမတွေကို ပြော လေ့ရှိပါတယ် ‘ဆရာမကို အပ်ပါတယ်နော်၊ မလိမ္မာတာရှိရင် ဆုံးမပါ’လို့။ ကျွန်မတော့ အဲဒီအဆင့်ကိုကျော်ပြီး ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်။ ‘ကလေးတွေ ကို အစိုးရကို အပ်ပါတယ် အနာဂတ်သားကောင်းတွေ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ပျိုးထောင်ပေးပါ၊ အမြင်မတော်တာကိုလည်း ပြုပြင် ပါ’လို့။ တချို့ စကားလုံးတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေက ထပ်ဆင့်ပွားယူလို့ ရတာ မျိုးဆိုတော့ ခုလည်း အမြင်မတော်တာ ဆိုတဲ့ စကားလေးကို ထပ်ပြီး အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ချင်ပါတယ်။

အဦးဆုံး အမြင်မတော်တာလေး တစ်ခုကတော့ ကျောင်းသားတွေနဲ့ ကျောင်းကားကိစ္စပါ။ ကလေးအတွက် ကျောင်းကား စုံစမ်းတော့ ကျောင်း ကားအများစုက အတော်လေးကို စိတ်ရှည်ပြီး စိတ်ချရလောက်တဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်လည်း ကျောင်းကားနဲ့အတူ လိုက်ပါတတ်ကြပါတယ်။ သူ့ ရပ်ကွက် အုပ်စုနဲ့သူ နေရာအစုံလည်း ကြိုပို့ကြပါတယ်။ တော်တော်လေး ကို အဆင်ပြေနေတဲ့ကိစ္စပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒီကျောင်းနဲ့ ကျောင်းကား အုပ်စု

လေးကို ဝေဟင်ကနေ ဂူးဂဲလ်မြေပုံလိုမျိုး ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျောင်းတွေနားမှာ ပြည့်ကျပ်နေတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေ၊ ကျောင်းကားတွေနဲ့ အတူ လမ်းပေါ်က လျှောက်နေတဲ့ ကျောင်းသားလေးတွေပါ မြင်တွေ့ရမှာ ပါ။ ဒီလို ကားတွေ ပြည့်နေတဲ့ ကျောင်းမျိုးကလည်း မြို့နယ်တိုင်းလိုလိုမှာ ရှိနေပြီး တစ်ပတ်မှာ ၅ ရက် ယာဉ်ကြောပိတ်ဆိုမှုကို အားကြိုးမာန်တက် အားပေးနေသလိုပါပဲ။

နောက်ပြီးတော့ ပုဂ္ဂလိက ကျောင်းကား အများစုက အနောက်ဖွင့် ပစ်ကပ်နဲ့ လိုက်ထရပ်ကားတွေ များပါတယ်။ ကလေးတွေ ထိုင်စီးသွားတာ စိတ်မအေးစရာပါ။ ကျောင်းကားတွေထဲမှာမှ အလုံပိတ် ဘတ်စ်စကား တစ်စီး နှစ်စီး တွေ့လိုက်ရတော့ သဘောကျလွန်းလို့ ဒီလို ကျောင်းကားမျိုးတွေ အစိုးရက စီစဉ်ပေးရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲလို့ တွေးမိပါတယ်။ မဖြစ်နိုင်စရာတော့ မရှိလောက်ပါဘူး။ ဆင်တူ ကျောင်းကားတွေကို သတ်မှတ်ပြီး ပုဂ္ဂလိကကို ကန်ထရိုက်စနစ်နဲ့ ပြန်အပ်လိုက်ရင် ရနိုင်ကောင်းပါတယ်။ ဒါဆို တစ်အိမ်တစ်စီးနှုန်းနဲ့ ကျောင်းလာကြိုနေတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေ လျော့သွားပြီး ယာဉ်ပိတ်ဆိုတာလည်း အများကြီး လျော့နည်းသွားမှာပါ။ အဓိကကတော့ ကလေးတွေကို အလုံပိတ်ကားနဲ့ စိတ်အေးလက်အေး ထည့်လိုက်နိုင်ဖို့ပါပဲ။

နိုင်ငံတကာ ဖတ်စာ

ကျွန်မ ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်နိုင်လောက်အောင် ပညာဉာဏ် မပြည့်စုံပေမယ့်လို့ နေ့စဉ် လူမှုဘဝမှာ လိုအပ်တာလေးတွေနဲ့ လက်ရှိ သင်နေရတဲ့ ကျောင်းစာအကြား ကွာဟမှုလေးတွေကိုတော့ ပြောပြချင်ပါတယ်။ နဝမတန်းမှ ရူပဗေဒ သင်ခန်းစာတစ်ခုကို အစပြု ဖတ်ကြည့်မိပါတယ်။ အဲဒီမှာ MKS system နဲ့ CGS system အကြောင်းကို ဖတ်ရတော့၊

အဲဒီအတိုင်းအတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သင်ခန်းစာဟာ ကျက်နေစရာ မလိုဘဲ သည့်ထက်အများကြီးငယ်တဲ့ အရွယ်ကတည်းက သိနားလည်ခဲ့လို့ ရတာပဲ လို့ တွေးမိပါတယ်။ ခရီးအကွာအဝေးကို စင်တီမီတာနဲ့ တိုင်းတာတာ၊ အလေးချိန်ကို ဂရမ်ကီလိုဂရမ်နဲ့ တိုင်းတာတာ ၇ နှစ် အရွယ်လောက် ဆိုရင်ကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက် ထားသင့်ပါပြီ။ သည့်ထက် စောချင်လည်း စောနိုင်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ခုခေတ်မှာ ငွေကြေးပေါများသူတွေလည်း ပေါများ နေကြတာမို့ နိုင်ငံရပ်ခြားကို ကလေးတွေ ကိုယ်တိုင် အိမ်ဦးနဲ့ ကြမ်းပြင်လို သွားလာဖူးနေကြပါပြီ။

ကျွန်မတို့ တိုင်းပြည်မှာ အလေးချိန် ချိန်တွယ်တဲ့အခါ ပိဿာနဲ့ ချိန်တွယ် ပြောဆိုကြပါတယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အိမ်နီးချင်း ထိုင်းနိုင်ငံက အစပြုလို့ အလေးချိန်ကို ဂရမ်နဲ့ပဲ ချိန်တွယ်ပြောဆို ကြပါတယ်။ ပညာတစ်ခုက သင်ထားပြီးရင် အဲဒီ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အတွေ့အကြုံတွေက ခေါင်းထဲ (ဦးနှောက်ထဲ)မှာ သိမှတ်ထားပြီး အလိုလို တုံ့ပြန်မှု ပေးတယ်လို့ ဆိုရမလား။ ဈေးဝယ်နေကျ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ဆိုရင် လက်နဲ့ဆကြည့်လိုက်ရုံ မျက်စိနဲ့ မှန်းကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ဘယ်နှကျပ်သား ဘယ်နှပိဿာရယ်လို့ မှန်းဆနိုင်ပါတယ်။ ဒီတော့ ပိဿာနဲ့သင်ထားတဲ့ ဦးနှောက်က ဂရမ်နဲ့ ချိန်တွယ်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို မှန်းဆနိုင်ဖို့ အချိန် ပိုယူတော့မှာပါ။ ခုတော့ စူပါမားကတ်တွေရော ဈေးတွေမှာပါ ဂရမ်နဲ့ ချိန်တွယ်နေကြပါပြီ။

ဒီလိုပဲ လမ်းအကွာအဝေးကို မိုင်တိုင်နဲ့ မှတ်သားနေလေ့ရှိတော့ မီတာနဲ့ တိုင်းတာ ပြောဆိုရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုမှ မမှန်းတတ်တော့ပါဘူး။ ဒီမှာတင် နိုင်ငံတကာမှာ ကျွန်မတို့ ကလေးတွေက တစ်ပန်းရှုံးနေပြီလို့ မြင်ပါတယ်။ ဆိုတော့ လက်တွေ့ဘဝနဲ့ ဖတ်စာအုပ်က သင်ပေးလိုက်တာနဲ့က ကွာဟနေပါတယ်။ နောက်ပြီး သူငယ်တန်း အင်္ဂလိပ်စာ ဖတ်စာကိုလည်း ဖြည့်စွက်

သင်ပေးစေချင်တဲ့ ဆန္ဒလေး ဖြစ်မိပါတယ်။ ခေတ်နဲ့ပဲ ယှဉ်ပြောရပါမယ်၊ တီဗီဇာတ်လမ်းတွေ၊ ဂိမ်းတွေ၊ စမတ်ဖုန်းတွေ၊ ပုံပြင်စာအုပ်တွေ၊ အရုပ် ကားချပ်တွေနဲ့ အမြဲ ထိတွေ့ထားတဲ့ ကလေးလေးတွေအတွက် သူငယ်တန်း အရွယ် မရောက်ခင်ကတည်းက A ကနေ Z အထိ ရွတ်ဆိုတတ်ပြီးသား မြင် တွေ့ဖူးပြီးသား ဖြစ်နေပါပြီ။ မမြင်ဖူး မကြားဖူးတဲ့ ကလေးတွေလည်း ရှိ တော့ရှိမှာပါ။ အများစုကတော့ သိနားလည်း ထားပြီးပြီလို့ ယုံကြည်ပါ တယ်။ A ကနေ Z အထိ အရေးသင်ရတဲ့ အချိန်က ဘယ်လောက်ရှိမယ် မ ပြောတတ်ပေမယ့် တစ်နှစ်စာ သင်ပေးလိုက်တဲ့ စာမှာ အပြင်လက်တွေ့ဘဝ က သိထားတဲ့ အသိထက် ပိုသိလိုက်ရတာ နည်းနေမလားလို့ ထင်မိပါ တယ်။

ကျောင်းသားနဲ့ မီဒီယာ

မိဘနဲ့ ကျောင်းသား၊ ဆရာနဲ့ ကျောင်းသား ထိတွေ့မှုက နည်းချင် နည်း မယ်၊ ကျောင်းသားနဲ့ မီဒီယာ ထိတွေ့မှုကတော့ များလွန်းလှပါတယ်။ အိပ်ရာထ ရေဒီယို နားထောင်တာကစလို့ အိပ်ရာဝင်ချိန်ထိအောင် ဖုန်း တစ်လုံးနဲ့ facebook သုံးနေလို့ ရနေပါတယ်။ ဒီတော့ ကလေးတွေ အကြည့် များ အသုံးများတဲ့ facebook, website, blog, tv channel တို့လို မီဒီယာ သမားများရော ထိန်းချုပ်သူ တာဝန်ရှိသူများကိုပါ ကလေးတွေကို အပ်ပါ တယ်လို့ ပြောရကောင်းမလားပါ။ တကယ်ကိုလည်း ကလေးတွေရဲ့ အားလပ်ချိန် အချိန်အများစုကို မီဒီယာတွေက ပိုင်ဆိုင်နေကြတဲ့ ခေတ်ကြီး ပါ။ ဒါကြောင့်မို့ အစိုးရတာဝန်ရှိသူများက မီဒီယာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့တစ် ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားပြောဆိုတဲ့အခါ သုံးတဲ့ အသုံးအနှုန်း၊ အမူအရာလေးတွေကို နည်းနည်းပိုပြီး ဂရုစိုက် ထိန်းသိမ်းပေးမယ်ဆိုရင်ကို ကလေးတွေကို ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာရှိအောင် ပြုပြင်ဆုံးမပေးတာနဲ့ တူပါလိမ့်

မယ်။ တချို့ မြန်မာ့ရုပ်သံစီးရီးတွေမှာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာတွေ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ အမှုအကျင့်တွေ ထည့်သွင်းရိုက်ကူးလာတာ တွေ့နေရပါ ပြီ။ အပြန်အလှန် အနေနဲ့လည်း ဒီလို ကောင်းမွန်တဲ့ ရုပ်သံလိုင်းများ မိမိ ယာများကို မိဘတွေက ပိုပြီး အားပေးလို့ ဝင်ငွေလည်း ပိုလာမှာပါ။

စရိတ်များလေ အနေဝေးလေ

ကျောင်းအပ်ဖို့ တစ်နှစ်တာ စရိတ်သက်သာတာ ကျေးဇူးတင်စရာပါ။ တစ်ဖက်မှာလည်း တခြား အထွေထွေ စရိတ်တွေ သက်သာလာရင်တော့ အထူးကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ ကျောင်းမဖွင့်ခင် တစ်လက တက်သွားတဲ့ လျှပ်စစ်မီတာခက ခါတိုင်း လတွေထက် နှစ်ဆနီးပါး ပိုကျပါတယ်။ ဒါနဲ့ မီတာခ သက်သာအောင် ဘယ်လို ချွေတာသုံးရမလဲလို့ သိချင်တာနဲ့ ရန် ကုန်မြို့တော် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးရေးအဖွဲ့ ကျောက်တံတားမြို့နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးကို သွားမေးကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်မလိုပဲ သိလိုတဲ့သူများ ရှိ နေမလားလို့ လျှပ်စစ်ယူနစ်တက်ပုံ အကြမ်းဖျင်းကို ပြောပြပါရစေ။ တီဗီ ၁၀ နာရီကို ၁ ယူနစ်၊ ရေခဲသေတ္တာ ၁ ကောင်အား ၁ နာရီကို ၁ ယူနစ်၊ ကွန်ပျူတာတစ်လုံး ၅ နာရီကို ၁ ယူနစ်၊ အကြမ်းအားဖြင့် ဝပ် ၁၀၀၀ အား တစ်နာရီသုံးရင် တစ်ယူနစ် တက်ပါတယ်လို့ အဲဒီရုံးက SAE တစ်ယောက် က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြပါတယ်။ အစိုးရရုံးက ဝန်ထမ်းတွေ စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရှင်းပြပေးသလိုမျိုး အစိုးရကလည်း နှုန်းထားတွေ တိုးသင့် တယ်၊ တိုးမယ်လို့ ရည်စူးထားတာတွေကို ၂၀၁၅ ရွေးကောက်ပွဲ ပြီးတဲ့အထိ များ စိတ်ရှည် လက်ရှည် စောင့်ပေးရင် သိပ်ကောင်းမှာပါ။ အခုတော့ ကျောင်းလခ နှစ်ကြေးက ကင်းလွတ်ပေမယ့် လစဉ်စရိတ်တွေက ပိုတိုး သွားတော့ ရလဒ်မှာ စရိတ်ပိုတာပဲ ထင်ရှားနေပါတယ်။ စရိတ်တွေပိုလေ သားသမီးနဲ့ မိဘထိတွေ့မှုနည်းလေဆိုတဲ့ စက်ဝိုင်းသာ လည်နေတော့မှာပါ။

ဘယ်ကဏ္ဍကိုပဲမဆို ကောင်းအောင်လုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ လုပ်ရင်းနဲ့ အဆိုး
တေ ဖြစ်သွားသည်ဖြစ်စေ အားလုံးက ဆက်စပ် ထိခိုက်နေတတ်ပါတယ်။
ဘာတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါ။ တိုင်းပြည်ရဲ့ အနာဂတ် အသီးအပွင့်လေးတွေ တန်ဖိုး
ရှိဖို့က တိုင်းပြည်အတွက် အရေးကြီးဆုံး လိုအပ်ချက် ဖြစ်ပါတယ်။
သည့်အတွက် အစိုးရရော မီဒီယာရော ဆရာ ဆရာမများပါ လိုအပ်တာတွေ
ကို ပြုပြင်ပြီး ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက် ကြရမှာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကတော့
ထပ်ပြီး ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်။ ‘ကလေးတွေကို အစိုးရကို အပ်ပါတယ်၊
အနာဂတ် သားကောင်းတွေ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
ပျိုးထောင်ပေးပါ။ အမြင်မတော်တာ ကိုလည်း ပြုပြင်ပါ’လို့။

ပြည်သူ့ခေတ် ဂျာနယ်

အတွဲ ၄ ၊ အမှတ် ၁၉၉ ၊ ၂၀၁၄

အလုပ်ကနေ နားပြီး
 အပန်းဖြေပါတယ် ဆိုမှ
 အလုပ်လုပ်ရင်း အပန်းဖြေရမယ်ဆိုတော့
 ထူးဆန်းနေပါမယ်။
 ဒီနေ့ခေတ်မှာ
 လူတစ်ကိုယ်စာတောင်
 ကုန်ကျစရာ အခြေခံ ကိစ္စတွေက
 တိုးလာနေတာပါ

တိမ်ပြာတွဲနေ့ အက်ဆေး

မြန်မာပြည် လူပေါင်း သန်း ၆၀ မှာ တနင်္ဂနွေ အားလပ်ရက်ရသူ ဘယ်နှ
 ယောက် ရှိမယ် မသိပါ။ ၂၀၁၄ ဇွန် ၈ ရက် တနင်္ဂနွေကတော့ ဇော်ဝင်းထွဋ်

သီချင်းထဲကလို တိမ်ပြာပြာ နေ့တစ်နေ့ မဟုတ်ပါဘူး။ မနက်ကတည်းက ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့နဲ့ မိုးလည်းမသဲ မိုးလည်း မတိတ်တဲ့ တနင်္ဂနွေပါ။ အဲဒီ တနင်္ဂနွေကို ကျွန်မက အားလပ်ရပ်လုပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပန်းဖြေဖို့ စဉ်းစားမိပါတယ်။ အပန်းဖြေစိတ်ကူး ပေါ်ရာသွားဖို့ပါ။ ခါတိုင်းလိုဆိုရင် ပိုက်ဆံလည်း မပေးရတဲ့ မဟာဗန္ဓုလ ပန်းခြံထဲသွားထိုင်နေဖို့ရော၊ အခုတော့ ထီးဆောင်းပြီး ထိုင်ရမှာ ဖြစ်နေလို့ သွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ရုပ်ရှင်ခွေတွေ ရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ အခွေတွေ စိတ်အေးလက်အေး သွားငေးမယ်လို့ အခွေဆိုင်ဘက် ခြေဦး လှည့်လိုက်ပါတယ်။

လျှောက်ရင်းသွားရင်း အပန်းဖြေ

အချိန်အားရနေတဲ့သူမို့ မိုးအေးအေးမှာ ထီးဆောင်းပြီး လမ်းလျှောက်ရတာ တစ်မျိုး အရသာ ရှိနေပါတယ်။ အခွေဆိုင်ရှိရာလမ်းက မြေညီထပ် ဆိုင်ခန်းတွေ နေရာမလပ် ပြည့်နေတဲ့ လမ်းမကျယ်တစ်ခုပါ။ လမ်းမကျယ်မှာ လျှောက်စရာ ပလက်ဖောင်းကလည်း ရှိနေ၊ အချိန်ကလည်း ရှိနေတာနဲ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်ကပဲ လျှောက်ပါတယ်။

ဒီတော့မှပဲ ပလက်ဖောင်းတွေရဲ့ အလှအပကို သေသေချာချာ တွေ့ရပါတယ်။ တစ်ဘလောက်တည်း၊ တစ်လမ်းတည်းက ပလက်ဖောင်းပေမယ့်လည်း ပလက်ဖောင်းပုံစံမျိုးစုံ၊ အရောင်မျိုးစုံကို တွေ့ရပါတယ်။ တွေ့နေမြင်နေကျ စည်ပင်သာယာက ခင်းလေ့ရှိတဲ့ ပလက်ဖောင်း ကျောက်ပြားတွေ ပေါ် လျှောက်လို့မှ မဝသေး။ တစ်နေရာမှာ ကားဝင်ထွက် လုပ်နိုင်တဲ့ ဆင်ခြေလျှော ပလက်ဖောင်း ဖြစ်သွားပါတယ်။ အဲဒါကို ကျော်လာတဲ့ တစ်နေရာမှာတော့ တစ်ခါ အုတ်ခဲနီနီ သေးသေးလေးတွေကို အကွက်ချခင်းတဲ့ ပလက်ဖောင်း ဖြစ်ပြန်ပါရော။ ဆက်လျှောက်လာတော့ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ကားကြီးကြီးလှလှ တစ်စီးရဲ့နောက်ပိုင်းက လာပိတ်နေပြန်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ

လည်း အလျှော့မပေးဘဲ လူတစ်ကိုယ်စာ ကတ်သီးကတ်သတ် အကျန်လေး ကနေ အတင်းတိုးပြီး ဆက်လျှောက်သွားပါတယ်။ အဲဒါပြီးသွားတော့ အဖြူ နဲ့ အနက် ကြွေပြား ပြောင်ချောချောတွေကို စပ်ပြီး ခင်းထားတဲ့ အဖြူ အနက် ပလက်ဖောင်းလှလှပေါ်မှာ မိုးရေစွတ်စွတ်ကြား ချော်မလဲအောင် ကြိုးစားလျှောက်ပါတယ်။ တော်ပါသေးရဲ့ နောက်ထပ် မီးစက်ကြီးတွေ ကားနောက်ပိုင်းတွေကို မဖြတ်ရတော့ဘဲ ဒီလောက်နဲ့ပဲ အခွေဆိုင်ကို ရောက်သွားပေလို့။

အခွေဆိုင်ကို ရောက်တော့လည်း မှန်းထားသလို အပန်းပြေရပါတယ်။ အချိန်အကြာကြီးယူပြီး ရုပ်ရှင်ကားတွေကို တစ်ချပ်ချင်း ကြည့်လိုက်ရတာ ရုပ်ရှင်တွေ အများကြီး ကြည့်လိုက်ရသလိုပါ။ တကယ်တမ်းမှာ ကိုယ် ကြည့်ချင်တာတွေအကုန် ကြည့်နိုင်မှာ မဟုတ်လို့ ဇာတ်လမ်း မျက်နှာဖုံးပုံ တွေ၊ ဇာတ်လမ်း အကျဉ်းချုပ်တွေ ကြည့်ရတာနဲ့တင် အတော်လေး ကျေနပ် မိပါတယ်။ အခွေဆိုင်မှာ အားရပါးရ ငေးမောပြီး ထွက်လာတော့ အလာ တုန်းကလို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကတ္တရာလမ်းပေါ်ဆင်းပြီး ကား နဲ့ လူနဲ့ သူတိုး ကိုယ်တိုး ထုပ်ဆီးတိုးပြီး လျှောက်လာလိုက်ပါတယ်။

စားရင်းသောက်ရင်း အပန်းဖြေ

ခုခေတ် မိသားစုတွေမှာ ဘယ်နှရာခိုင်းနှုန်းလောက်များ အိမ်ထမင်း အိမ် ဟင်းကို ထမင်းပိုင်းကြီးနဲ့ စားနေနိုင်ကြမှာပါလိမ့်။ အထူးသဖြင့် ရန်ကုန် လို မန္တလေးလို မြို့ကြီးတွေမှာ နယ်က အလုပ် လာလုပ် ကျောင်းလာ တက်နေကြတဲ့သူတွေ သိပ်များပါတယ်။ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ကြတဲ့ အိမ်ထောင်သည်တွေရော လူငယ်အများစုပါ အခန်းခတွေ မတတ်နိုင်တော့ လို့ စုပေါင်း စပ်ပေါင်း နေသူနေ၊ တစ်ကိုယ်စာ အိပ်လို့ရရုံ အဆောင်နေသူ နေနဲ့ နေရေးကို ကြိုးစား ဖြေရှင်းနေကြရတာပါ။ အကျိုးဆက်ကတော့

ထမင်းဟင်းကို နေ့တိုင်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်စားနိုင်တဲ့သူ နည်းပါးလာပါတယ်။

အများ အားကိုးပြီး စားနေကြရတာက တစ်နပ်တစ်ထောင်ဝန်းကျင် ထမင်းဆိုင်တွေနဲ့ သုံးလေးရာတန် အဆာပြေညအစားအစာတွေပါ။ တချို့ ဆိုရင် အဆာပြေစာကိုပဲ တစ်နပ်စာအဖြစ် စားလိုက်ကြရတာပါ။ ကျွန်မ လည်း နောက်ထပ် အပန်းဖြေနည်းတစ်မျိုးအနေနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ရောင်းနေ တဲ့ အဆာပြေစာဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို ဝင်စားပါတယ်။ လူတွေကို ငေးရင်းမော ရင်း ထိုင်စားလို့ရပေမယ့် သွားရင်း လာရင်း လူတွေက ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် စားသွားကြတာမို့ အကြာကြီးတော့ ထိုင်နေလို့မဖြစ်ပါဘူး။ စားသောက်နေ တဲ့ သူတွေကို ကြည့်ရင်း ဒီလမ်းပေါ်က အစားအစာတွေနဲ့ လူတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးကို အတွေးက ရောက်ပါတယ်။

အပန်းလည်းပြေ ကျန်းလည်းကျန်းမာ

ကျန်းမာရေးအတွက် အခြေခံ အကျဆုံးက နေ့စဉ် စားသောက်နေတဲ့ အစားအစာတွေပါ။ ငွေကြေးမတတ်နိုင်လို့ပဲစားစား၊ စားချင်လို့ပဲစားစား လမ်းပေါ်က အစားအစာပေမယ့်လည်း ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီဖို့တော့ လိုပါ မယ်။ တကယ်တမ်းမှာ အဲဒီ အဆာပြေဆိုင်တွေခများလည်း အရသာ ကောင်းအောင် လုပ်နိုင်ရင်လုပ်နိုင်မယ် ကျန်းမာရေးနဲ့ညီအောင် ဂရုစိုက် နိုင်တဲ့ဆိုင်က အင်မတန် နည်းပါးလိမ့်မယ်။ ရောင်းပေးရတဲ့ ဈေးနှုန်းက လည်း နှစ်ရာ၊ သုံးရာကိုး။

တကယ်တမ်းမှာတော့ နှစ်ရာ သုံးရာတန်ပဲ ကျန်းမာရေးနဲ့ညီအောင် ဘယ်လုပ်နေနိုင်မလဲလို့ ဖော့ပြီး တွေးလို့မဖြစ်ပါဘူး။ နှစ်ရာတန်တဲ့ အစာ မှာလည်း နှစ်ရာဖိုး အလျောက်ပါ။ အရသာလည်းရှိ၊ အာဟာရလည်း ပြည့် ပြီး ကျန်းမာရေးအတွက် ကောင်းတယ်ဆိုတာမျိုး မဟုတ်ရင်တောင်မှ

ကျန်းမာရေးကို မထိခိုက်အောင်တော့ လုပ်ပေးလို့ ရပါတယ်။ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ အတွက် တာဝန်ရှိသူတွေက ပုံမှန်စစ်ဆေးပြီး ရောင်းတဲ့သူတွေကလည်း ချက်ပြုတ်မယ့် အစာ ဝယ်တဲ့အခါမှာ၊ ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်တဲ့နေရာမှာ နည်းနည်းလောက် စိတ်ပိုရှည်လိုက်ရုံနဲ့ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ ကိစ္စပါ။

ယိုးဒယားလို အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံမှာ လမ်းပေါ်ကအစာ ဆိုတာ အမြင်အရ လည်း စားချင်စရာ၊ အရသာလည်းရှိ၊ အသားငါးဆိုလည်း များများစားစား ပါတတ်ကြပါတယ်။ ဒီတော့ ပိုက်ဆံ မရှိလို့ ဝယ်စားရတာမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ စားလို့ကောင်းလို့ စားချင်လို့ကို ဝယ်စားကြတာမျိုး ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဆင်းရဲချမ်းသာ လူအများ တစ်ပြေးညီ ဝယ်စားနေကြတာပါ။ တခြားနိုင်ငံတွေမှာတော့ လမ်းပေါ်က အစားအစာတွေကို လူအများစားတဲ့ အစားအသောက်တွေမို့ သန့်ရှင်းတာအပြင် အာဟာရ ပြည့်အောင်လည်း အလေးပေးပုံ ရပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ် ထွားကျိုင်းတာချင်းမှာ ကျွန်မတို့နဲ့ ကွာပါတယ်။ ကျွန်မတို့ လူမျိုးတွေ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း သန်သန်မာမာ မရှိကြတာ ဆယ်စုနှစ် ဘယ်နှစုနှစ်လောက် ရှိနေပြီလဲဆိုတာ ကြည့်ရင် ဒီလမ်းပေါ်က အများ စားသောက်နေတဲ့ အစားအစာတွေက တိုင်းပြည်အတွက် ဘယ်လောက် အရေးပါလဲဆိုတာ သိသာပါတယ်။

အလုပ်လုပ်ရင်း အပန်းဖြေ

အလုပ်ကနေ နားပြီး အပန်းဖြေပါတယ်ဆိုမှ အလုပ်လုပ်ရင်း အပန်းဖြေရမယ်ဆိုတော့ ထူးဆန်းနေပါမယ်။ ဒီနေ့ခေတ်မှာ လူတစ်ကိုယ်စာတောင် ကုန်ကျစရာအခြေခံ ကိစ္စတွေက တိုးလာနေတာပါ။ စားဝတ်နေရေး အတွက်တင် မကတော့ဘဲ ဖုန်းပြောခ၊ အင်တာနက်သုံးခ ဆိုတာမျိုးတွေကလည်း အခြေခံ လိုအပ်ချက်လို ဖြစ်လာနေတာ မဟုတ်လား။ ဒီလို စရိတ်စကတွေ တိုးလေ လုပ်ငန်းခွင်ကို ရောက်လာကြတဲ့ အသက်အရွယ်

တွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငယ်ငယ်လာလေပါ။

ခုနေခါ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ရောက်လာကြတဲ့ လူငယ် အများစုက အခြေခံပညာ အထက်တန်းအောင် ဒါမှမဟုတ် အခြေခံပညာ အထက်တန်း အဆင့်တွေက များပါတယ်။ ဒီပညာလောက်နဲ့ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ကြရတော့ တစ်လ ငါးသောင်း ခြောက်သောင်းလောက်ရတဲ့ အရောင်း ဝန်ထမ်းက လွဲလို့ မပိုနိုင်ပါဘူး။ လုပ်ရတဲ့ အချိန်ကလည်း မနက် ၉ နာရီကနေ ညနေ ၉နာရီ ဆိုတာတွေ များပါတယ်။

နယ်ကလာသူတွေဆိုရင် စစ်ချင်း ရည်ရွယ်တာက အလုပ်လုပ်ရင်း ပညာရှာမယ်၊ သင်တန်းတွေ တက်မယ်ပေါ့။ တကယ်တမ်းကျ ပညာရှာဖို့ အချိန်လည်းမပို လုပ်ခကလည်း နေဖို့စားဖို့တောင် အနိုင်နိုင်နဲ့ လမ်းပျောက် ကြရပါတယ်။ တကယ်လို့သာ နိုင်ငံတကာမှာလိုမျိုး အချိန်ပိုင်း အလုပ်မျိုး တွေ များများစားစား ရှိလာရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပါ။ စနေ တနင်္ဂနွေ အချိန်ပိုင်း၊ ကျောင်းချိန်ပြင်ပ အချိန်ပိုင်း အလုပ်တွေကို ကိုယ့်ပြည်တွင်း လုပ်ငန်းရှင်တွေက မဖန်တီးပေးနိုင်ရင်တောင် နိုင်ငံခြားရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု လုပ်ငန်းတွေက ဖန်တီးပေးနိုင်အောင် တွန်းအားပေးနိုင်ခဲ့ရင် အကောင်း ဆုံးပါ။ ကိုယ့်ဆီက လူငယ်တွေလည်း နိုင်ငံတကာက လူငယ် လူရွယ်တွေ လိုမျိုးအချိန်ပိုင်း အလုပ်တွေ သုံးလေးမျိုးလုပ်၊ ကိုယ် သင်ချင်တဲ့ ပညာကို လည်း ဆက်သင်နိုင် (သင်တန်းခလည်း ပေးနိုင်ပေါ့လေ) ဆိုတာမျိုး အခွင့်အရေးတွေ ရစေချင်ပါတယ်။ ဒါမှလည်း ဘဝကို တစ်ဆင့် တစ်ဆင့် မြှင့်သွားနိုင်မှာပါ။ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကို သေချာပေါက် မြင်နေရရင်တော့ အလုပ် ဘယ်နှခု လုပ်ရလုပ်ရ၊ အလုပ်တစ်ခု တစ်ခု ကူးပြောင်းနေတာကိုက စိတ်ကို အပန်းပြေစေမှာပါ။

စိတ်အား လူအား ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်

ရလာတဲ့ အားလပ်ချိန်လေးတွေမှာ မိသားစုနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေဖြစ်တဲ့ သူ၊ နေခွင့်ရတဲ့သူတွေ များများစားစားမှ ရှိပါလေစ။ အသိတစ်ယောက် ဂျပန်ပြည်က ပြန်လာခါစက မှတ်ချက်ပြုဖူးပါတယ်။ မြန်မာပြည်က လူတွေ ရဲ့မျက်နှာတွေမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုတွေသာ အများအားဖြင့် တွေ့ရပါတယ် တဲ့။ ယိုးဒယားမလေးတွေနဲ့ မြန်မာမလေးတွေ ဘယ်သူ ပိုလှလဲလို့ အသိ တစ်ယောက်နဲ့ ပြောကြတဲ့ အခါကလည်း မြန်မာမလေးတွေက နဂိုလှပေ မယ့် အလှမှ မပြင်နိုင်ဘဲ နေဖို့ စားဖို့ လုံလောက်ပြီး ပိုလျှံမှ အလှပြင်နိုင်တာ မဟုတ်လားတဲ့။

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လှလှပပ နိုင်ငံသားဘဝကို ရဖို့တော့ အဝေးကြီးများ ဝေး နေသေးသလား မပြောတတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုရသလောက်လေးမှာ လုပ်နိုင် သလောက်လေးကိုတော့ ဝိုင်းဝန်းပြီး လုပ်လိုက်ချင်တာပါပဲ။ အချိန်ပိုင်း အပိုဝင်ငွေတွေလည်းရ၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာလည်း စိတ်အေးသက်သာ လျှောက်နိုင်၊ သန့်ရှင်းတဲ့ အစာတွေလည်း စားရမယ်ဆိုတဲ့ အခြေခံလေးပဲ အရင်ပြည့်စုံချင်မိပါတယ်။

ဒီအခြေခံလေးတွေ ရှိသွားပြီဆိုရင် နောက်တော့ လမ်းပေါ်မှာ အမှိုက်ပစ် မချတော့တာ၊ ကွမ်းတံတွေးတွေ မထွေးတော့တာ၊ မျဉ်းကြားက ကူးဖို့ မျဉ်း ကြားမှာ ကားရပ်ပေးဖို့ ဂရုစိုက်လာတာတွေ ဖြစ်လာမှာပါ။ အခုတော့ လည်း လူတွေမှာ စိတ်မအား လူမအား အားလပ်ချိန်မရှိ အချိန်ပိုမရှိ ကိုယ်ခန္ဓာတွေ နွမ်းနယ်အောင် သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြရတာကိုး။

ပြည်သူ့ခေတ် ဂျာနယ်

အတွဲ ၄၊ အမှတ် ၂၀၀၊ ၂၀၁၄

တိုင်းပြည်မှာ ငွေတွေ ဘယ်လောက်ဝင်ဝင်၊

မြေတွေ ဘယ်လိုရောင်းရောင်း၊

မိတာခ အခွန်အခတွေ

ဘယ်လောက် တိုးကောက်ကောက်

၂၄ နာရီပုံမှန် မီးလာအောင်တောင်

မလုပ်ပေးနိုင်သေးပါဘူး။

အဘိုးကလို့ မြစ်လက်ထက်ထိအောင်

မီးက အမြဲ မလာနိုင်သေးပါဘူး

မီးပျက်ချိန် အက်အေး

ဆေးပညာရပ်မှာ တချို့ရောဂါတွေက မျိုးရိုးလိုက်တယ် ဆိုတာမျိုးပြော
ကြတာ ကြားဖူးပါတယ်။ စာရေးတဲ့နေရာမှာရော မြန်မာပြည်က
စာရေးဆရာ၊ ကာတွန်းဆရာ တော်တော်များများ ရေးကြတဲ့

အကြောင်းအရာ၊ ကျွန်မတို့ လူမျိုးတွေ ခေတ်အဆက်ဆက် မျိုးရိုးလိုက်ပြီး ရေးလေ့ရှိကြတဲ့ အကြောင်းအရာများ ရှိနေမလား။ အဲဒါ မီးပျက်တဲ့ အကြောင်းများလားလို့ မဆီမဆိုင် ဆက်စပ်တွေးကြည့်မိပါတယ်။

ဟုတ်သလောက်လည်း ရှိမှာပါ။ မီးပျက်တဲ့ အကြောင်းကို ဆရာမကြီး ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်၊ မစန္ဒာ၊ မိုးမိုး (အင်းလျား)၊ ဝင်းဖေ၊ ညီပုလေး၊ နေဝင်းမြင့်၊ ကာတွန်းငွေကြည်၊ မြေဇာ၊ အော်ပီကျယ်၊ ဇော်မောင် အစရှိတဲ့ စာရေးဆရာ ကာတွန်းဆရာတွေ ရေးတာ ဖတ်ဖူးတယ်လို့ တစ်ယောက်က ပြောပါတယ်။ တခြားလည်း ရေးဖူးတဲ့ဆရာတွေ အတော်များများ ရှိပါဦးမယ်။ အကုန်လုံး မရိုးနိုင်တဲ့ ညည်းချင်းကို ညည်းခဲ့ကြရတာပါ။ ခုထိလည်း မရိုးနိုင်သေးလို့ ကျွန်မကိုလည်း ညည်းခွင့်ပြုပါဦး။

မီးပျက်ခြင်းအစ

ကျွန်မရဲ့ဘိုးဘိုးကတော့ မီးပျက်တဲ့အခါ မီးပျက်တယ်လို့ပြောရင် မကြိုက်ပါဘူး။ မီးငြိမ်းတယ်လို့ ပြောဖို့သင့်ပါတယ်။ မီးပျက်တော့ ဘယ်လို ခံစားရလဲလို့ နီးစပ်သူတွေကို မေးကြည့်တော့ စိတ်ညစ်တယ်၊ စိတ်ပျက်တယ်၊ မုန်းတယ်၊ အိမ်မှာမနေချင်တော့ဘူး ဒေါသထွက်တယ်၊ အစိုးရကို ကျိန်ဆဲချင်တယ်။ စုံနေအောင် ဖြေကြပါတယ်။ ဒါလဲ နောက်တစ်မျိုး ထပ်မေးပါတယ်။ မီးပျက်တာကို ဘယ်အရွယ်ကစပြီး မီးပျက်တာများများ ကြုံရတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ ပြောရရင် ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်ကို ရောက်တဲ့ အချိန် ၈၇ လောက်မှာ မီးတွေတအား ပျက်ပါတယ်။ ဆယ်တန်းတွေ စာမေးပွဲချိန်တောင် မချန်နိုင်အောင် မီးပျက်ပါတယ်။ မီးပျက်လို့များ စာမကျက်ဘဲနေရင် ဆယ်တန်းအောင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ကြောကြရပါတယ်။ နောက်ထပ် ပြောကြတဲ့သူတွေ အရဆိုရင် ၈၈ လောက်ကစပြီး မီးတွေ တောက်လျှောက် ပြတ်လာတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှာ

မွေးတဲ့ ကျွန်မ သမီးက ဖြေတယ်၊ မီးပျက်တာ မွေးကတည်းကလေတဲ့။ သူကဖြေရင်း ပြန်မေးလိုက်သေးတယ်။ မွေးနေ့တုန်း ဆေးရုံမှာရော မီးပျက်သေးလားတဲ့။

မီးပျက်တုန်း ရောင်းတဲ့ ရေသည်

ကျောက်မြောင်းမှာ နေတုန်းက ခုလို LED မီးအိမ်တွေ မပေါ်သေးလို့ ဖယောင်းတိုင်ပဲ သုံးကြတဲ့အချိန်ပါ။ ခဏ ခဏ မီးပျက်သလို ခဏ ခဏ လည်း မီးလောင်၊ မီးလန့်ပါတယ်။ မေးလိုက်ရင် ဖယောင်းတိုင်မီးက စတာများပါတယ်။ အိမ်တွေမှာ အုတ်ကန်ရှိရှိ မရှိရှိ ရေတိုင်ကီတွေလည်း အပိုဆောင်ထားရပါတယ်။ နေ့ရောညပါ ဆက်ပြီး မီးပျက်တတ်တာမို့ ရေကုန်သွားရင် တိုင်ကီထဲကို ရေထမ်းခေါ်ပြီး ရေဖြည့်ရပါတယ်။ ရေထမ်းခေါ်တဲ့သူများလို့ အထမ်းသမားကို မစောင့်နိုင်တဲ့အခါ ကိုယ့်ဘာသာ ရေစည်လှည်း ငှားပြီး ရေတွင်းမှာ သွားခပ်ထည့်ပါတယ်။ ပြီးရင်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နှစ်ယောက် သုံးယောက် ဝိုင်းတွန်းကြပါတယ်။ မီးက အမြဲပျက်တော့ ရေအသုံးကလည်း အမြဲ ချွေတာရပါတယ်။ အမေက မီး မလာတဲ့အကြောင်း စာရေးတော့၊ ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းက လာမေးပါတယ်။ နင်ရေချိုးတာကို နင့်အမေက ရေချိုးခန်း အပြင်ကနေ တစ်ခွက် နှစ်ခွက် လိုက်ရေနေရတယ်ဆိုတဲ့။ အဲဒီတုန်းက ၇ တန်းလောက် ရှိသေးတာမို့ ၈၀ ပြည့်နှစ်လောက်က အလယ်တန်းရွယ် လူငယ်တွေ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုတွေနဲ့ ရင်းနှီးတာကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ရုပ်သံ မီဒီယာတွေ မပေါ်များသေးတဲ့ ခေတ်ပါ။

မီးမလာလည်း နွေးနွေးထွေးထွေး

အရင်တုန်းက မီးလာတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖျော်ဖြေစရာ တီဗီပဲ ရှိတာပါ။ မီးမလာရင် အင်ဗာတာလည်း မပေါ်သေးတော့ တီဗီလည်း ကြည့်လို့မရ၊ တခြားလည်း ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတော့ပါဘူး။ ခုနေ တွေးကြည့်

တော့ စိတ်ညစ်စရာကြားက တန်ဖိုး ရှိတာလေးကို မြင်မိပါတယ်။ မိသားစုတွေ ဖယောင်းတိုင်မီးထားတဲ့ တစ်နေရာတည်းမှာ စုပြီး နေဖြစ်ကြ၊ စကားပြောဖြစ်ကြပါတယ်။ လက်နဲ့ခွေးရုပ်၊ ငှက်ရုပ် အရုပ်ပုံမျိုးစုံကို မီးရောင်နဲ့ နံရံမှာ အရိပ်ပေါ်အောင် လုပ်ပြီး ကစားပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက အိမ်မှာ ပဲခူးက ကြီးတော်ကြီး ရှိနေတော့ ကြီးတော်က ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောပြတတ်ပါတယ်။ ကြီးတော်ကြီး စကားစပြီဆိုရင် မီးက ပျက်သွားတတ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ နောက်ဆိုရင် ကြီးတော် စကားစမယ်ကြံတာနဲ့ နေဦးနေဦး။ မီးပျက်တော့မယ်ဆိုပြီး ဖယောင်းတိုင် ပြေးယူပြီး ကြီးတော်ကို စကြပါတယ်။ အမှန်တော့ ကြီးတော်ကလည်း နေ့တိုင်း ပြောပြီး၊ မီးကလည်း နေ့တိုင်း ပျက်နေတာပါ။

မီးပျက်ပေမယ့် ဣန္ဒြေမပျက်

ခုတော့ လူတွေမှာ မီးပျက်သွားရင်တော့ အရင်ကလို ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ အော်ဟစ်မနေနိုင်အားတော့ပါဘူး။ နှစ်တွေ အများကြီး တောက်လျှောက် မကြုံမဖြစ် ကြုံနေကျ အရာဖြစ်အောင် လုပ်ထားခံရတာကိုး။ မီးပျက်ပြီဆိုခဏ တစ်ဖြုတ်ရေရွတ်လိုက်ပြီး မီးစက်နှိုးတဲ့သူက နှိုးနဲ့ ဘာကိုမှ ရိုးမယ်ဖွဲ့မနေတော့ဘဲ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ကြတာ အကျင့်လိုတောင် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဖွင့်စရာ မီးစက်တွေကလည်း လူသွားလမ်းတွေပေါ်မှာ အဆင်သင့်နေရာယူထားကြပြီးသားပါ။ တချို့ တိုက်ခန်းလေးတွေမှာတောင်မှ မီးစက်အသေးလေးတွေ ဝရန်တာမှာ ထားပြီး မီးစက်နှိုးတဲ့သူက နှိုးနေကြပါပြီ။ နိုင်ငံ အတော်များများမှာ မုန်တိုင်းတိုက်ခဲ့ရင်၊ ငလျင်လှုပ်ခဲ့ရင်၊ မီးလောင်ခဲ့ရင် ဆိုပြီး အန္တရာယ်တွေကနေ ကာကွယ်နိုင်အောင် သရုပ်ပြ သင်ပေးကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း မီးပျက်တဲ့အခါ ဘာတွေလုပ်ရမယ် ဘယ်လိုပြင်ဆင်ထားရမယ် ဆိုတာကို နိုင်ငံခြားသားတွေသိအောင် တစ်ပြန်တစ်

လှည့် သရုပ်ပြ လေ့ကျင့်ပေးရ ကောင်းမလားပါ။ မီးပျက်တာရဲ့ နောက်ဆက်တွဲမှာ မီးပျက်တုန်း မီးမပိတ်မိလို့၊ မီးပျက်တုန်း ဖယောင်းတိုင် ထွန်းမိလို့ မီးလောင်ရတဲ့ အန္တရာယ် အကြီးကြီးတွေကနေ ထမင်းချက် မရ တာ၊ အဝတ် မလျှော်နိုင် မီးပူမတိုက်နိုင်တာ၊ ပူလောင် အိုက်စပ်တာမျိုးလို လူမှု ဒုက္ခတွေကလည်း သေးပေမယ့် ဖြေရှင်းရ ခက်တဲ့ ဒုက္ခတွေပါ။

နာတာရှည် မီးပျက်ရောဂါ

ပြောရရင် မီးပျက်တဲ့ကိစ္စက ခဏတစ်ဖြုတ် ကြုံရတဲ့ ဒုက္ခ မဟုတ်တော့ဘဲ မြန်မာပြည်ရဲ့ အခြေခံ ဒုက္ခကြီးလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ခုတလော နာရီ အများကြီး ဆက်တိုက် မီးပျက်တာမျိုး နည်းသွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလ ၁၂ ရက်နေ့ကတော့ မှတ်မှတ်ရရ တစ်နေ့ကုန် မိုးလည်းရွာ မီးလည်း ပျက်ပါတယ်။ ဖုန်းနဲ့အင်တာနက် ကြည့်လိုက်တော့ ရန်ကုန် တစ်မြို့လုံးရဲ့ ဒုက္ခကို တွေ့ရပါတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ ရေတွေကြီးနေတာ၊ ၁၀ မိုင်ကနေ ရွှေဂုံတိုင်ကို ကားနဲ့ ၂နာရီကြာ မောင်းရတာ၊ ရေကလည်းလျှံ မီးကလည်းပျက်နေလို့ လုပ်ပါဦးဆိုတာ၊ ခြံထဲကို ရေတွေ ဝင်လာလို့ ကားတွေ ရေမြုပ်ကုန်ပြီဆိုတာတွေ ဖုန်ဘွတ် လူမှုကွန်ရက် စာမျက်နှာပေါ် ဓာတ်ပုံတွေ တင်ပြီး ညည်းကြပါတယ်။

မီးမလာတဲ့ အကြောင်းပြောလို့ မကုန်နိုင် မဆုံးနိုင်သေးပုံများ ပုံနှိပ် မီဒီယာခေတ်ကနေ အွန်လိုင်း မီဒီယာ ခေတ်အထိ၊ စာရေးဆရာတွေ၊ တေးရေး ဆရာတွေ၊ ကာတွန်းဆရာတွေက ဖော်ပြတဲ့ခေတ်ကနေ လူထုကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော်ပြောဆို နိုင်လာတဲ့ခေတ်အထိ ခေတ်တွေ ဘယ်လို ပြောင်းပြောင်း ဒီအကြောင်းအရာကတော့ မပြောင်းနိုင်သေး။

မီးလာမယ့်နေ့ အပြောင်းအလဲ

တိုင်းပြည်က ပြောင်းလဲတယ်ဆိုပြီး နိုင်ငံရပ်ခြားက ငွေကြေးတွေ

ထောက်ပံ့၊ ချေးငွေတွေ လျှော်ပေးနဲ့ ကူညီကြပါတယ်။ ပြည်တွင်းမှာကျတော့ နိုင်ငံခြားက ခေါင်းဆောင်ပိုင်း ဧည့်သည်တွေလာရင် ခေါ်သွားမယ့် လမ်းတစ်လျှောက် မြင်ကောင်းရုံ လမ်းကြောင်းချ စီစဉ်ပြီး ခေါ်သွားတာမျိုး လိုက်ပို့တာမျိုးပဲ လုပ်နေပါသေးတယ်။ ပြည်တွင်းမှာ လာအလုပ်လုပ်နေတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေ၊ အလည်အပတ် လာပြီး မြို့အနှံ့ သွားလာနေတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေကတော့ အပေါ်ယံအကာတွေမဟုတ်ဘဲ ပြည်တွင်းက ဒုက္ခအစစ် ဒုက္ခအနှစ်တွေကို ပြည်သူတွေနဲ့အတူ တွေ့နေကြုံနေ အတူ ခံစားနေကြရပါတယ်။ တချို့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ထိပ်ပိုင်းအရာရှိတွေတောင်မှ ဒီလို ဒုက္ခတွေ ခံစားဖူးကြရဲ့လားလို့ မေးချင်ပါတယ်။

တိုင်းပြည်မှာ ငွေတွေ ဘယ်လောက်ဝင်ဝင်၊ မြေတွေ ဘယ်လိုရောင်းရောင်း၊ မိတာခ အခွန်အခတွေ ဘယ်လောက် တိုးကောက်ကောက် ၂၄ နာရီ ပုံမှန်မီးလာအောင်တောင် မလုပ်ပေးနိုင်သေးပါဘူး။ အဘိုးကစလို့ မြစ် လက်ထက်ထိအောင် မီးက အမြဲမလာနိုင်သေးပါဘူး။ ဒီလိုဆိုတော့ မြန်မာပြည်ကြီးလည်း ခုချိန်ထိအောင် ပြည်သူတွေနဲ့ တစ်ပြေးညီ တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးမှုဆီ သွားနေတဲ့ပုံစံနဲ့ နည်းနည်းမှ မတူသေးဘူးလို့ အောက်မေ့မိပါတယ်။

ပြည်သူ့ခေတ်ဈာနယ်

အတွဲ ၄၊ အမှတ် ၂၀၁၊ ၂၀၁၄
